

Moja zgodba (lahko tudi zgodba kogar koli)

S prijatelji sem se mnogokrat pogovarjal o kom poznanem. Nekako takole:

»Veš, Marka je pa kap.«

»Katerega Marka?«

»Saj veš, z nami je bil v paralelki, iz B razreda.«

»Saj ne morem verjeti, saj je star toliko kot jaz.«

Takšnih in podobnih pogovorov je bilo zelo veliko. Ob takšnih priložnostih sem se zamislil in bil hvaležen, da sem zdrav.

Sedaj, ko to pišem, pa vem, da že tedaj tudi z mojim zdravjem ni bilo vse čisto u redu.

Pri enaintridesetih letih delovne dobe in pri triinpetdesetih letih starosti, sem prihajal domov dostikrat utrujen, čeprav delovni dan ni bil tako naporen. Po poklicu sem trgovec. Pogostokrat po kosilu nisem imel nobene volje do dela.

Poležaval in spal sem do večerje, nato pa sem se samo prestavil v spalnico. Tudi fizična dela okoli hiše (v kolikor sem se spravil kaj delati) sem čedalje težje opravljal. Volje do česarkoli je bilo čedalje manj, ali je sploh ni bilo!

Takšno stanje sem opravičeval z mojimi leti in hkrati pričakoval, da bo enkrat že boljše. Žena se s tem ni najbolj strinjala. Prihajalo je že tudi do očitkov v smislu, da sem len, da bi samo ležal ali da sem celo bolan. Na zadnjo možnost nisem niti pomislil.

Takšno stanje je trajalo, po moji oceni, pol leta.

Vstajanje zjutraj, za v službo, mi je postajalo že kar prava muka. Pogoste jutranje krvavitve iz nosu pa prava mora. Hoja iz garaže, po stopnicah do stanovanja, je bil že pravi podvig. Stanje, v kakršnem sem

bil, je bilo iz dneva v dan slabše. O tem se nisem želel pogovarjati. Končno sem se, pod pritiskom svoje žene, naročil pri svojem osebnem zdravniku. Datum obiska je bil določen za 31.12.2008, med tretjo in četrto uro popoldan.

Ponoči, z dne 30.12. na 31.12. 2008, sem doživel pravo sesutje. S 40,5 stopinjami vročine nisem bil več čisto priseben in mislil sem, da ne bom dočkal obiska pri zdravniku. Po prihodu v ambulanto, hitrem pregledu in par stavkih pogovora, sem bil poslan na urgenco. Tam sem izvedel, da imam neko krvno bolezen in verjetno pljučnico. Prejel sem transfuzijo in antibiotike ter bil sprejet na infekcijsko kliniko zaradi febrilnega stanja in pancitopenije.

Po enotedenskem zdravljenju, ki je vključevalo vsakodnevne transfuzije ter punkcijo kostnega mozga, sem bil odpuščen iz bolnišnice. Zapisali so me na čakalno listo za sprejem na hematološki oddelek.

Doma sem bil le približno osem ur, saj sem ponoči začel krvaveti iz nosu.

Po pregledu na urgenci so me takoj sprejeli na hematološki oddelek. Šele po nekaj dnevih sem izvedel, zakaj je bila postelja prosta.

Po nekajkratnih punkcijah kostnega mozga in temeljitih preiskavah sem izvedel za mojo diagnozo, ki se je glasila »MIELODISPLASTIČNI SINDROM BDO« Diagnoza mi je bila povedana na precej dramatičen način, tako da sem potreboval skoraj mesec dni, da sem prišel k sebi. Po dobrem mesecu ležanja in zdravljenja sem si toliko opomogel, da sem šel lahko domov in se naprej zdravil ambulantno. Ob jemanju bioloških zdravil se mi je stanje zelo izboljšalo in po enem letu sem se že veselil vrnitve v službo.

Sledilo pa je ponovno razočaranje. Moj zdravnik me je pri kontroli spet povabil v bolnico. Ponovno se je začelo vse od začetka. Po vnovičnem enomesečnem zdravljenju v bolnici, z drugačnimi zdravili, sem bil spet doma in se naprej zdravil ambulantno. Ker je bilo stanje zaenkrat dokaj dobro, ne pa v redu, se je začelo razmišljanje v smeri presaditve kostnega mozga.

Po pregledu krvi mojih hčera in moje matere, ustreznega darovalca v družini nisem imel.

Po nadaljevanju ambulantnega zdravljenja naslednjih nekaj mesecev, se mi je začelo zdravstveno stanje čudežno (po mnenju mojega zdravnika) izboljševati, tako da do presaditve kostnega mozga ni prišlo.

Moje sedanje zdravstveno stanje je, po zdravnikovih besedah, zelo dobro. Sedaj redno, vsakodnevno, jemljem zdravila. Leto in pol delam v službi po štiri ure dnevno in želim si, da bo tako še vnaprej.

Upam, da sem ujel bistvo moje zgodbe, namenoma nisem hotel iti v vse podrobnosti, kajti podoživljanje trenutkov preteklosti ni vedno prijetno.

Bolezen in vse, kar sem ob tem doživljal, je pripomoglo k temu, da sedaj gledam na življenje precej drugače. Mnoge stvari so mi postale manj pomembne in se z njimi ne želim obremenjevati. Vsakodnevno pa opazim drobne stvari, za katere je vredno živeti.

Ves čas moje bolezní so mi ob strani stali in me bodrili vsi moji domači, brez njih potrebne volje in moči za zdravljenje verjetno ne bi nikoli zbral.

Tudi sotrpini, kateri so ležali skupaj v sobi z mano, so mi dajali voljo in me spodbujali. Pridobil sem si nove prijatelje.

Na mojo veliko žalost mnogim ni bilo usojeno, da bi se še dobival z njimi in razpravljajal o časih, ko smo skupaj ležali na oddelku. Naj počivajo v miru.

Želim omeniti tudi sestre na oddelku, kajti to so bile moje druge mame. Vedno so bile prijazne, vedel sem, da sem pri njih v najboljših rokah. Zahvaljujem se seveda tudi zdravnikom, saj so se trudili po najboljših močeh, da sem danes takšen, kot sem.

Hvala tudi Društvu bolnikov s krvnimi boleznimi Slovenije, katerega član sem postal že po enem letu zdravljenja. Člani si med seboj pogosto izmenjujemo informacije in nasvete ter si tako pomagamo med seboj.

Na koncu pa bi se rad zahvalil tudi vsem v kolektivu, kjer sem delal, vsi so mi dajali voljo in upanje ter me v vsem podpirali.

Matjaž Jurca

Slape, 4.2.2012